

Sygn. akt VI Ga 18/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Beata Hass – Kloc (spr.)

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: M. K.

przeciwko: J. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego wK.

V Wydziału Gospodarczego z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt V GC 160/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej J. P. na rzecz powoda M. K. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt **VI Ga 18/16**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 kwietnia 2016 r.

Powód M. K., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w G., wniósł o zasądzenie od pozwanej J. P., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w K., kwoty 16.420,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podano, iż strony zawarły umowę najmu należących do powoda samochodów ciężarowych. W związku z nieregulowaniem płatności przez pozwaną strony wspólnie ustaliły, iż umowa zakończy się wraz z końcem 2013 r. W odpowiedzi na przesłaną fakturę VAT wystawioną przez powoda za 3-miesięczny okres najmu z wezwaniem do zapłaty, pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu przysługującej jej wobec powoda należności stwierdzonej fakturą nr (...) z dnia 31 grudnia 2013 r. Potrącenie to powód zakwestionował i ponownie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 16.420,50 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

Pozwana nie uznała roszczenia w zakresie czynszu najmu pojazdu V. za miesiąc grudzień w kwocie 3.751,50 zł z uwagi na to, iż przedmiot najmu nie był w tym czasie zdalny do umówionego użytku z przyczyn leżących po stronie powoda. Wskazała, iż na początku grudnia 2013 r. wygasło ubezpieczenie obowiązkowe pojazdu, a to powód powinien zawrzeć umowę ubezpieczenia. Co do kwoty 11.425,01 zł pozwana podniosła zarzut potrącenia. Uzasadniając go podała, iż przysługuje jej względem powoda roszczenie w kwocie 9.225 zł z tytułu świadczonych na rzecz jego przedsiębiorstwa usług. Ponadto dysponuje roszczeniem wobec powoda o zapłatę kwoty 2.200,01 zł, bowiem powód zlecił jej, by dokonała zakupu paliwa, za które płatności dokonała własnymi środkami pieniężnymi. W pozostałym zakresie (co do kwoty 1.243,99 zł) pozwana zrezygnowała z dowodzenia niezasadności roszczenia.

W odpowiedzi powód podniósł, iż wszystkie świadczone przez pozwaną na jego rzecz usługi zostały z nią rozliczone. Jako dowód na niezasadność oświadczenia o potrąceniu, powołał zeznania pozwanej złożone w Prokuraturze Rejonowej w K.w sprawie prowadzonej na skutek złożonego przez niego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Odnosząc się do twierdzeń pozwanej o braku ubezpieczenia pojazdu podniósł, iż ubezpieczenie to jest kontynuowane do chwili obecnej, a z uwagi na brak odbierania korespondencji od powoda przez pozwaną bezskuteczne były próby poinformowania jej o przedłużeniu ubezpieczenia. Wobec twierdzeń dotyczących roszczenia o zapłatę 2.200,01 zł powód podniósł, iż pozwana dokonała zakupu paliwa we własnym zakresie i na użytek własnej działalności.

Sąd Rejonowy w K. po dokonanej ocenie materiału dowodowego wyrokiem z dnia 3 czerwca 2015 r. sygn. akt V GC 160/14, zasądził od pozwanej J. P. na rzecz powoda M. K. kwotę 16.420,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 marca 2014 r. do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.417 zł tytułem kosztów procesu (pkt II), nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego w K. kwotę 822 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód został zwolniony.

W trakcie postępowania Sąd Rejonowy ustalił, że M. K. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...), którą zawiesił 1 lutego 2014 r. Obsługę biurową do czerwca 2013 r. świadczyła u niego J. P. na podstawie ustnej umowy. Pozwana otrzymywała wynagrodzenie cotygodniowo, a faktury wystawiała powodowi co miesiąc. W związku z brakiem środków pieniężnych powód zaprzestał działalności w połowie 2013 r. W miesiącach od lipca do września 2013 r. czynności wykonywane przez pozwaną na jego rzecz były sporadyczne i strony dokonały ich uzgodnionego rozliczenia. W dniu 20 sierpnia 2013 r. pozwana dokonała na stacji paliw zakupu oleju napędowego za kwotę 2.200,01 zł. Na wystawionej przez sprzedawcę fakturze VAT zobowiązała się do zapłaty wskazanej kwoty w ciągu 10 dni od daty wystawienia faktury, jeżeli firma, której jest pracownikiem, nie ureguluje należności za zakupiony przez nią towar. W dniu 30 września 2013 r. powód zawarł z J. P. umowę najmu pojazdów ciężarowych na czas nieoznaczony. Strony ustaliły miesięczną stawkę czynszu w kwocie netto 3.050 zł za najem pojazdu marki V. o nr rej. (...) oraz w kwocie 1.400 zł za najem pojazdu marki M. nr rej. (...), powiększoną o podatek VAT. Czynsz miał być płatny w terminie do 23 każdego miesiąca na podstawie faktury VAT wystawionej przez wynajmującego, na rachunek bankowy wynajmującego. W § 4 umowy strony zawarły zapis, iż przedmiot najmu jest ubezpieczony w zakresie OC, (...) oraz AC, zaś najemca zobowiązany jest pokryć koszty ubezpieczenia na podstawie noty wystawionej przez wynajmującego. W dniu 17 grudnia 2013 r. powód zawarł umowę kontynuowania ubezpieczenia OC, AC i (...) pojazdu marki (...) na okres od dnia 19 grudnia 2013 r. do dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy podał, iż w związku z niedokonaniem przez pozwaną zapłaty, w październiku 2013 r. powód poinformował J. P. o możliwości wypowiedzenia umowy. W odpowiedzi pełnomocnik pozwanej podniósł, iż opóźnienie w płatności wynika wyłącznie z tego, iż wynajmujący nie wystawił najemcy faktur, zaś doręczone faktury zostały zwrócone bez księgowania z powodu ich nieprawidłowego wystawienia, tj. łącznie za okres 3 miesięcy. Kolejnym pismem powód ponownie wezwał pozwaną do zwrotu pojazdów podnosząc, że żadna kwota tytułem najmu samochodów nie została zapłacona. Następnie pozwana podniosła, że zwróciła faktury tylko z przyczyn księgowych i zaproponowała zakończenie sporu w ten sposób, by najem pojazdów zakończyć wraz z końcem 2013 r. Na powyższe

powód zgodził się, wzywając jednocześnie pozwaną do zapłaty zaległości i wysyłając jej faktury VAT. Ostatecznie pismami z dnia 24 stycznia 2014 r. oraz z dnia 30 stycznia 2014 r. pozwana złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu przysługującej jej wobec powoda wymagalnej należności stwierdzonej fakturą nr (...) z dnia 30 grudnia 2013 r. na kwotę 9.225 zł z jego wierzytelnością stwierdzoną fakturą nr (...) z dnia 30 grudnia 2013 r. na kwotę 5.166 zł oraz częściowo fakturą nr (...) do kwoty 7.503 zł. Jednocześnie pozwana poinformowała powoda, iż nie uznaje części należności stwierdzonej fakturą nr (...) ponad kwotę 7.503 zł w zakresie czynszu najmu pojazdu V. za miesiąc grudzień z uwagi na to, iż przedmiot najmu począwszy od dnia 6 grudnia 2013 r. nie był zdalny do umówionego użytku z przyczyn leżących po stronie powoda. Powód zakwestionował jednak złożone oświadczenie o potrąceniu i ponownie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 16.420,50 zł.

Uzasadniając wyrok Sąd I instancji stwierdził, że roszczenie powoda nie budzi wątpliwości co do jego zasadności. J. P. uznała roszczenie, z wyjątkiem jego części z tytułu czynszu najmu pojazdu (...) za grudzień 2013 r. w kwocie 3.751,50 zł, z uwagi na to, iż przedmiot najmu nie był w tym czasie zdalny do umówionego użytku z przyczyn leżących po stronie powoda. Twierdzenia te nie zasługują jednak na uwzględnienie. Powód przedstawił dowód w postaci polisy ubezpieczeniowej wskazujący na to, iż niewątpliwie od dnia 19 grudnia 2013 r. pojazd był ubezpieczony w zakresie OC, AC i (...). Z treści polisy wynika, iż poprzednia umowa ubezpieczenia zakończyła się w grudniu 2013 r. Co istotne, w piśmie z dnia 2 stycznia 2014 r. to pełnomocnik pozwanej zaproponował zakończenie umowy najmu wraz z końcem 2013 r., wyrażając gotowość zapłaty należności wynikających z wystawionych przez powoda faktur za miesiące październik, listopad i grudzień. Pozwana nie podnosiła wówczas, ani w momencie obowiązywania umowy, wskazanych okoliczności uniemożliwiających jej korzystanie z pojazdu. Nie załączyła również żadnych dowodów wskazujących, by informowała powoda o wygaśnięciu okresu obowiązywania umowy ubezpieczenia i by wzywała go do jej przedłużenia.

Sąd wywiódł dalej, że z zeznań świadka P. G., pracownika pozwanej wynika, iż w grudniu pozwana nie korzystała z pojazdu, bowiem nie miał on przeglądu technicznego i w pierwszych dniach grudnia kończył się okres jego ubezpieczenia. Zatem na brak jego korzystania przez pozwaną wpływały także inne czynniki niż brak ubezpieczenia, które od dnia 19 grudnia 2013 r. już jednak obowiązywało. Pozwana nie wykazała wówczas żadnej inicjatywy pozwalającej na wyeliminowanie powyższych trudności i dopiero w piśmie z dnia 24 stycznia 2014 r. złożyła oświadczenie o potrąceniu, dążąc do unicestwienia wierzytelności powoda. Nawet więc w sytuacji nieposiadania przez pojazd obowiązkowego ubezpieczenia przez okres kilku dni grudnia, czemu powód przeczy, zaniechania pozwanej nie pozwalają przypisać powodowi winy co do nienależytego wykonania zobowiązania w tym zakresie.

W ocenie Sądu I instancji, potrącenie dokonane przez pozwaną było bezzasadne i nie wykazała ona, że zaistniały podstawy do jego dokonania i związku z powyższym do oddalenia powództwa we wskazanym zakresie. Pozwana nie udowodniła, by przysługiwała jej wobec powoda określona wierzytelność z tytułu świadczonych na jego rzecz usług. Wprawdzie powód potwierdził, iż strony łączyła ustna umowa, na podstawie której pozwana wykonywała określone czynności w zakresie obsługi biurowej przedsiębiorstwa powoda, jednakże podniósł, iż w okresie od czerwca do sierpnia 2013 r., za który to okres pozwana domaga się zapłaty, czynności wykonywane przez pozwaną były sporadyczne i strony całkowicie się z nich rozliczyły. Jako dowód na niezasadność oświadczenia o potrąceniu w tej części, powód powołał zeznania pozwanej złożone w Prokuraturze Rejonowej w K. w sprawie prowadzonej na skutek złożonego przez niego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Pozwana zeznała wówczas, iż „są rozliczeni na zero”. Pozwana systematycznie, co miesiąc, do maja 2013 r. wystawiała powodowi faktury VAT za wykonywane przez nią usługi. Fakt, iż co do spornych miesięcy wystawiła je zbiorczo dopiero w miesiącu grudniu, w momencie powstania wierzytelności powoda dochodzonej niniejszej pozwem, pozbawia jej twierdzenia wiarygodności. Do stycznia 2014 r. pozwana zaś nie dokonała żadnych czynności wzywających powoda do zapłaty wskazanych należności. W ocenie Sądu I instancji, twierdzenia pozwanej powstały więc na użytek niniejszego postępowania w celu uniemożliwienia powodowi dochodzenia należności wynikających z umowy najmu i jako odpowiedź na prowadzone przeciwko niej postępowanie karne. Pozwana nie udowodniła, iż faktycznie wykonywała w tym czasie usługi na rzecz powoda, nie wykazała podstaw wyliczenia wynagrodzenia w żądanej wysokości. Skoro zaś umowa, jaka łączyła ją z powodem była zawarta w formie ustnej, to jako przedsiębiorca, musiała być świadoma

skutków z tym związanych, w tym konieczności dowodzenia faktu jej zawarcia oraz jej treści innymi środkami dowodowymi. Sąd Rejonowy wskazał, iż na brak roszczeń w stosunku do powoda wskazują również zeznania pozwanej złożone w postępowaniu przygotowawczym. Sąd Rejonowy uznał także, iż brak jest również podstaw, by stwierdzić, iż pozwanej przysługuje wierzytelność wobec powoda z tytułu dokonania na jego zlecenie zakupu paliwa. Pozwana nie przedstawiła dowodu, by dokonała zapłaty wskazanej kwoty zamiast powoda lub by kwota ta była wobec niej egzekwowana przez sprzedawcę. Powód zaś podnosił, iż pozwana dokonała zakupu paliwa na własny użytek i przez następne miesiące, aż do chwili złożenia oświadczenia o potrąceniu, nie wzywała powoda do uregulowania powyższej należności. Z jego zeznań wynika, iż pozwana dysponowała dostępem do jego konta i miała możliwość dokonania zapłaty należności z jego środków pieniężnych. Również z zeznań D. M. wynika, iż mniej więcej od połowy roku zawierane były przez jej firmę umowy na usługi transportowe z pozwaną, która w tym właśnie okresie zaczynała prowadzić własną działalność, mogła zatem dokonać powyższego zakupu na własny użytek.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że pozwana nie miała wzajemnych wierzytelności, która nadawałaby się do potrącenia z wierzytelnością powoda, dlatego powództwo w zakresie kwoty głównej i odsetek jest w pełni uzasadnione, a podstawę rozstrzygnięcia w pkt I wyroku stanowią przepisy art. 659 § 1 i 2 k.c., 498 § 1 k.c. i 481 § 1 i 2 k.c. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Jednocześnie Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w K. kwotę 822 zł tytułem opłaty do pozwu, od której powód został zwolniony, a to na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana J. P., zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- a. naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 235 § 1 k.p.c. przez przeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z treści zeznań pozwanej złożonych w postępowaniu przygotowawczym w Prokuraturze Rejonowej w K.,
- b. naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 230 k.p.c. przez ustalenie, że nie doszło do zapłaty przez pozwaną za paliwo zakupione na stacji paliw T. w dniu 20 sierpnia 2013 r. bez przeprowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego i pomimo bierności strony powodowej wobec zarzutu potrącenia, która to strona nie odniosła się do kwestii wymagalności roszczenia pozwanej,
- c. naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 328 § 2 k.p.c. przez nie wskazanie w treści uzasadnienia orzeczenia ustalenia faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej,
- d. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez ustalenie, że przedmiotem działalności powoda były wyłącznie usługi transportowe, podczas gdy przedmiotem jego działalności były także spedycja i usługi budowlane, co jest istotne z uwagi na świadczenie należne pozwanej za obsługę usług transportowych,
- e. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez odmowę ustalenia istnienia podstawy do żądania przez pozwaną wynagrodzenia za jej usługi na rzecz powoda wobec świadczenia na jego rzecz także w miesiącach, czerwiec, lipiec i sierpień 2013 r., na takich samych zasadach jak w miesiącach poprzednich oraz istnienie podstawy do ustalenia, że pozwana jest winna zaniedbania przez niepoinformowanie powoda o końcu ubezpieczenia OC i ważnego terminu technicznego jednego z wynajmowanych przez nią pojazdów.

Wskazując na powyższe zarzuty wniosła o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz wynikającą z tego zmianę postanowienia o kosztach postępowania, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa adwokackiego według norm taryfowych. Ewentualnie wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Szczegółowe uzasadnienie zarzutów znajduje się w pisemnej apelacji pozwanej.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy, jak i jego oceny prawne i przyjmuje je za własne. Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji nie doszukał się w przedmiotowej sprawie uchybień ze strony tegoż Sądu w zakresie oceny materiału dowodowego.

W ocenie Sądu bezpodstawnym pozostawał zarzut naruszenia art. 235 § 1 k.p.c. Należy podkreślić, iż Sąd I instancji wydając zaskarżone orzeczenie dysponował obszernym materiałem dowodowym obejmującym, oprócz przywołanego przez pozwaną dowodu w postaci jej zeznań w postępowaniu przygotowawczym, zeznania świadków przesłuchanych bezpośrednio w niniejszej sprawie – A. K., P. G. oraz D. M., zeznania powoda i pozwanej oraz dokumenty przedłożone przez strony postępowania. Wśród dokumentów, które uwzględnił Sąd Rejonowy wydając orzeczenie w sprawie był, przywołany przez pozwaną, protokół jej przesłuchań z dnia 27 stycznia 2014 r. sporządzony przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. w trakcie prowadzonego postępowania przygotowawczego. Protokół ten stanowi uzupełnienie informacji uzyskanych od pozwanej, słuchanej w trakcie postępowania przed Sądem I instancji oraz od pozostałych świadków słuchanych w sprawie. Dowód ten wbrew twierdzeniom pozwanej jest dokumentem urzędowym. Dokumentem bowiem w rozumieniu art. 244 k.p.c. są poszczególne protokoły przesłuchań świadków, biegłych, oskarżonych, opinie biegłych itp. zawarte w aktach karnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 142/11, Lex nr 1111011). Protokół ten został, zgodnie z art. 244 k.p.c., sporządzony w przepisanej formie przez powołany do tego organ w zakresie jego działania. W związku z tym stanowi dowód tego, co zostało w nim zawarte. Należy podkreślić, że pozwana nie podważyła w skuteczny sposób treści złożonych wtedy zeznań. Nie doszło również w niniejszej sprawie do naruszenia zasady bezpośredniości. Sąd I instancji w toku niniejszego postępowania przesłuchał świadków, powoda, pozwaną, która miała możliwość ustosunkowania się do innych dowodów zgromadzonych w sprawie, jak i dopuścił dowody z dokumentów. Dopiero zatem obraz wytworzony na skutek zestawienia wszystkich dowodów dopuszczonych w sprawie, w tym również dokumentów urzędowych w postaci protokołu przesłuchania pozwanej w toku postępowania przygotowawczego, pozwalał na dokonanie oceny zasadności powództwa.

Należy również podnieść, że materiał dowodowy zgromadzony w innej sprawie cywilnej lub karnej może być wykorzystany jako materiał pomocniczy przy ocenie wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych bezpośrednio przed Sądem (por. uchwała SN z 15.07.1974, Kw Pr 2/740). Przy systemie zasady swobodnej oceny dowodów nie ma przeszkód do uwzględnienia i rozważenia przez Sąd orzekający na podstawie art. 233 kpc nawet takiego materiału dowodowego, który z punktu kpc należałoby traktować jako materiał ułomny, zebrany w sposób sprzeczny z podstawowymi zasadami procesowymi (glosa K. Piasecki do wyroku SN z 19.05.1976, IV PRN 9/76).

W dalszej kolejności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przepisu art. 230 k.p.c. Wbrew twierdzeniom pozwanej, powód już w pozwie wskazał, że nie jest zobowiązany do zapłaty na rzecz pozwanej należności w wysokości 2.200,01 zł tytułem kosztów zakupu paliwa, wskazanej przez pozwaną do potrącenia. Nie może być zatem mowy o milczeniu powoda wobec twierdzeń skarżącej. Ponadto w świetle art. 230 k.p.c. sąd może uznać za przyznane przez stronę niezaprzeczone twierdzenia strony drugiej tylko w wypadku, gdy takie domniemane przyznanie jest uzasadnione wszechstronnym rozważeniem wszystkich okoliczności sprawy. Samo zaś milczenie jednej ze stron co do twierdzeń strony przeciwnej nie może stanowić podstawy do uznania faktów za przyznane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1975 r., II CR 719/74, LEX nr 7661). Gdyby zatem nawet skarżąca miała rację, że powód milczał co do kwestii zarzutu potrącenia kwoty 2.200,01 zł, to mając na uwadze brak przedłożenia przez pozwaną dokumentów uzasadniających tę zapłatę, fakt ten nie mógłby odnieść skutku przewidzianego w art. 230 k.p.c. Słusznie uznał Sąd I instancji, iż brak jest podstaw do stwierdzenia, że pozwana uiściła przedmiotową należność, jak również brak jest dowodów na to, że zakup ten był na poczet usług transportowych, które wykonywane były przez powoda.

Oczekiwanego skutku nie może przynieść także zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., z którego wynika jakie elementy konstrukcyjne powinno zawierać pisemne uzasadnienie wyroku. Zasadniczo uchybienie temu przepisowi nie może mieć wpływu na wynik sprawy, jako że jest sporządzane już po wydaniu rozstrzygnięcia. Tym niemniej przyjmuje

się, że zarzut naruszenia tego przepisu może okazać się skuteczny w sytuacji, gdy pisemne motywy wyroku zostały sporządzone w sposób uniemożliwiający prześledzenie wyводу Sądu i dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. W rozpoznawanej sprawie nie mamy do czynienia z takim przypadkiem. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera elementy konstrukcyjne wskazane w art. 328 § 2 k.p.c., przedstawiono stan faktyczny będący podstawą orzekania w sprawie, jak również w sposób przejrzysty została zaprezentowana ocena prawna dochodzonego roszczenia. Dzięki temu zaskarżone rozstrzygnięcie w żaden sposób nie wymyka się spod kontroli.

W efekcie za bezzasadne należy także uznać zarzuty poczynienia błędnych ustaleń w sprawie. Powód nie przeczył ze pozwana wykonywała na jego rzecz inne usługi niż tylko usługi transportowe, jednakże zasadnie Sąd I instancji stwierdził, iż w tych spornych miesiącach tj. czerwiec, lipiec, sierpień 2013 r. usługi te wykonywane były sporadycznie, a co za tym idzie, świadczenie należne pozwanej za ten okres było nienależne. Pozwana nie zdołała potwierdzić wskazanych przez nią okoliczności uzasadniających zasadność potrącenia. J. P. nie wykazała, że usługi były wykonywane w takim zakresie jak w miesiącach poprzednich w 2013 r., brak jest jakichkolwiek dowodów oprócz samych twierdzeń pozwanej, co w korelacji również z protokołem jej przesłuchania przed Prokuraturą Rejonową w K., prowadzi do wniosku, że rozliczenia pomiędzy stronami zostały dokonane. Należy także zauważyć, że pozwana w pismach przedprocesowych, gdzie powód domagał się zapłaty, w żaden sposób nie wskazywała okoliczności na które powołuje się w toku niniejszego procesu. Do stycznia 2014 r. pozwana nie dokonała żadnych czynności wzywających powoda do zapłaty wskazywanych wierzytelności. Podzielić należy pogląd Sądu I instancji, iż stawiane już na etapie postępowania sądowego zarzuty sformułowane zostały tylko na użytek niniejszego procesu. Odnosząc się do twierdzeń pozwanej o braku ubezpieczenia samochodu V. w grudniu 2013 r., to podkreślić należy, iż zgodnie z § 4 umowy najmu pojazdu zawartej między stronami, to najemca zobowiązany był pokryć koszty ubezpieczenia, zatem na pozwanej spoczywał ten obowiązek, a powód winien jedynie wystawić notę.

Pozwana nie wzywała przed procesem powoda o wypełnienie obowiązku wynikającego z pkt 4 umowy najmu, lecz wręcz przeciwnie jej pełnomocnik zaproponował pisemnie powodowi (k. 23) zakończenie umowy najmu do końca grudnia 2013r. i nie wskazywał przy tym, że nie realizuje on w/w powinności.

W świetle powyższego pozwana wbrew obowiązkowi wynikającemu z treści art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie wykazała istnienia wierzytelności przysługującej pozwanej od powoda. Zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwaną okazał się nie tylko nieudowodniony, ale oczywiście niezasadny w świetle dowodów i twierdzeń przedstawionych przez powoda.

Mając powyższe na względzie należało uznać, że niezasadne są w całości zarzuty apelacji w zakresie naruszenia przepisów prawa procesowego do których odwoływały się zarzuty przywołane w apelacji i jej uzasadnieniu przez skarżącą. W tej sytuacji Sąd Okręgowy mając na względzie, że apelacja strony pozwanej była całkowicie niezasadna uznał, iż winna ona być w całości oddalona na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za II instancję uzasadnia treść art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Pozwana przegrała bowiem postępowanie odwoławcze w całości, a strona powodowa, która w postępowaniu odwoławczym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego poniosła koszty zastępstwa procesowego w tym postępowaniu.